

saadan Alder nævner Lovforslaget mellem 45 og 55 Aar. Det finder jeg nu ikke rigtig, der skal ingen Aldersgrænse være her i Lovforslaget, Sygekasserne kunne selv sætte hvad Aldersgrænse, de ville; der er ingen Ulykke i, at de tage gamle Folk op, skal der være en Begrænsning, saa maa det snarere være et Minimum, der skal gjælde. Det gaar dog ikke an, at f. Ex. Sygekasserne sige, at Ingen maa være over 20 Aar, den Sort Sygekasser have ikke min Sympathi, men fordi Sygekasserne gaa over 55 Aar, saa have de dog min Sympathi. Det er ikke saa underligt, for i den Sygekasse, som jeg bestyrer, der kunne Medlemmerne godt være 70 Aar ved Indtrædelsen. Vi tage dem lige til 70 Aar. Grunden til denne Kasses Oprettelse var, at i de Boliger, som samtidig bleve stiftede, fandtes en hel Del gamle Menneker, og til lige her i Kjøbenhavn en hel Del gamle Folk, som næsten ingen Hjælp havde i Sygdomstilfælde, og derfor faldt det Offentlige til Byrde. Derfor blev Sygekassen oprettet, og den optog Medlemmer indtil 70 Aars Alderen, den fik en særlig god og stor Tilgang, ogsaa af gamle Folk, og jeg kan sige, at efter de statistiske Oplysninger, som vi omhyggelig have holdt siden den Tid, saa er det egentlig dem, som vi have tjent mest paa — nemlig de gamle Medlemmer. Det vil maasse synes de Herrer ubegribeligt, men saa forunderligt det lyder, saa forholder det sig dog saaledes. — Vi give nemlig ogsaa Læge og Medicin til Kone og Børn, og saa stiller det sig saaledes, at de Gamle i alt Fald i Reglen ingen Børn have hjemme. Det er maasse det, der gjør det. Men Grunden er ogsaa den, at de Lange ere udsatte for temmelig hyppige Sygdomme; de ere korte, men temmelig hyppige; men de Gamles Sygdomme vare meget længere, men de komme sjældnere. Vist er det, at vi have havt det største Overflud paa de Gamle, og selv om det ikke var saa, saa har det ikke saa stor Betydning. Naar Sygekasserne selv mene, at de kunne taale at overtage dem, saa er det ikke rigtigt at ville forbyde det. — Vi komme nu til Lovens § 5. I den staar, at om Noget har den fornødne Helbredstilstand, det skal Sygekasse-Inspektøren afgjøre. Det synes mig høist besynderligt, at naar Lægen finder, han ikke har det, saa skal Sygekasse-Inspektøren afgjøre, om han finder, at Bedkommeinde er sund nok til at komme ind. Men det er Noget, vi nok komme ud over. — Vi komme saa til § 6, som ganske vist indeholder en Regel, som jeg tror er uigjennemførlig. Den gaar ud paa, at naar et Medlem træder ud af en

Sygekasse, saa har han Ret til at træde ind i en anden anerkjendt Sygekasse uden Indstud og uden forhøiede Alderskontingent, naagtet han er bleven ældre og uden Helbredsattest; han kan være nok saa syg. Det kan slet ikke gaa an. Det maa vist være en Regel, der er hentet fra den tydske Lov, hvor der er tvungne Sygekasser, for der er man jo nødt til at optage; men i frivillige Sygekasser kan det virkelig slet ikke gaa an. Naar jeg flytter fra et Sted i Landet til et andet, skal den ny Sygekasse intet nyt Indstud have. Hvorfor ikke? Det kan den Bedkommende regne med til sine Flytteomkostninger. Saa skal der i Reglen Lægeundersøgelse til, og man kan ikke forlange, at Lægen skal foretage en Undersøgelse for Ingenting, og dertil gaar Indstudet som oftest med. Det synes sært, at de skulle modtage ogsaa nok saa svage og daarlige Folk, og det vil blive som en Kræftstade paa Sygekasserne, det vilde ogsaa være høist besynderligt. Seg vil blot nævne et høist ejendommeligt Forhold, der kunde komme frem i Kjøbenhavn. Naar en Fabrikherre f. Ex. har en Fabriks-Sygekasse, der er anerkjendt, hvad der efter Lovens Intet er til Hindrer for, og han saa nedlægger sin Fabrik, eller Arbeideren for Ex. bliver for gammel for ham, saa han ikke længere kan have ham — eller af andre Grunde Arbeideren gaar ud af hans Tjeneste, saa gaar han væk fra den Sygekasse og kan saa med sin Alder og sin Svagthed komme og gaa ind i en hvilken som helst Sygekasse her i Kjøbenhavn, som han synes bedst om, og som giver den højeste Betaling; — og saa vil han kunne være der i 26 Uger og faae Sygepenge — vel ikke strax — der staar en lille Modifikation. Det kan slet ikke lade sig gjøre. Seg synes, det er en Ordning, der er uigjennemførlig. — Vi komme saa til Bestemmelserne i § 7. Det staar i Forbindelse med, hvad jeg tidligere har nævnt ved § 4, at Ingen samtidig kan være Medlem af flere anerkjendte Sygekasser. Efter min Opfattelse maa han kunne være det; men kun ikke faae Tilstud fra flere end een Sygekasse — men det vil ikke være vanskeligt at ordne. Saa staar der fremdeles i § 8, at Bidraget skal være fastsat saa stort, at det er tilstrækkeligt til at fyldestgjøre alle Kассens Forpligtelser. Hvem skal afgjøre det? Det er jo Noget, der er i højeste Grad vanskeligt. Skal Sygekasse-Inspektøren sidde paa sit Kontor og skønne over, hvorvidt en Arbeider i Sjælland faar et Bidrag, som er tilstrækkeligt, for at han kan leve deraf, det vil man jo helst være fri for, og jeg tror ogsaa, det er unødvendigt. Det